

Enighed i Udvalget, og det forundrer mig derfor, at det ærede Medlem anlægger en saa bøs Mine, naar han fremsætter sine Udtalelser til Ministeren. Det er der slet ingen Grund til, Ministeren har jo efter min og efter Udvalgets Formening ordnet denne Sag paa rette Maade ved den foreløbige Lov i Sommer, han har i god Tid forelagt Loven til Rigsdagens Godkendelse og forelagt den i saa god Tid, at man kunde gøre den færdig, saa der kunde finde en a conto Udbetaling Sted til Diskontobankens Indskydere inden den kommende Termin, og kun Rigsdagens unødvendige Strid om Bagateller kan bringe Forvirring i dette Forhold. Nu indrømmer jeg, at det har det ærede Medlem Hr. Kragh ikke i Udvalget gjort Forsøg paa, og derfor synes det endnu meget mere uforstaaeligt, at han anlægger denne barske Mine i Dag. Det ærede Medlem ved jo ogsaa meget vel, at Ministeren allerede ved Likvidationen i Sommer har stillet det selv samme Krav til Storbankerne, som nu blev stillet af Udvalget, nemlig at Storbankerne skulde træde hjælpende til og fritage Samfundet for den Kalamitet, det er, at en saa stor Bank bryder sammen. Den højtærede Ministers Appel til Storbankerne i Sommer var altsaa resultatløs, han led samme Skæbne, som Udvalget nu har lidt, saa heller ikke paa det Omraade er der noget som helst at bebrejde Ministeren. Jeg synes derfor, det er glædeligt, at der i Udvalget har været en saadan Enstemmighed om Loven, og jeg synes ikke, der er nogen som helst Grund til, at der skulde være Meningsforskel her ved Lovforslagets tredie Behandling. Jeg tror, at alle Partier her i Rigsdagen beklager Storbankernes Optræden i dette Spørgsmaal, og specielt vil jeg endnu en Gang udtale en Beklagelse over, at de samme Storbanker ikke har været at formaa til at yde en Million Kroner, saaledes at alle de Spareforeninger, Parcellforeninger og velgørende Foreninger, der har haft deres Penge staaende i Diskontobanken, kunde faa fuld Erstatning. Det er jo Hundreder og atter Hundreder, ja Tusinder af smaa Sparere, fattige Mennesker, der har sammensparet disse forholdsvis beskedne Kapitaler, og for fire Hovedbanker vilde en Million Kroner ikke have været et kolossalt Offer at bringe. Hvis man havde gjort dette, vilde disse Tusinder af Menneskers Uvillie dog være undgaaet, men det har man ikke været at formaa til.

Jeg glemte i Gaar at sige, at der er en Forening, der er stillet anderledes end de

andre, nemlig Dansk Fælleskomité til Hjælp for ulykkelige Børn i andre Lande. Denne Komité har begyndt sin Virksomhed efter Opfordring af den tidligere Udenrigsminister Hr. Cold og har indsamlet 300 000 Kr. til Hjælp for ulykkelige Børn i Tyskland, Frankrig, Østrig, Polen og Belgien. Disse 300 000 Kr. har man indsat i de fire Hovedbanker med ca. 70 000 Kr. i hver, og der staaer 70 000 Kr. i Diskontobanken. Denne Komité har for længst meddelt Regeringerne i de omtalte Lande, at de kunde gøre Regning paa i den kommende Vinter at faa et saa og saa stort Beløb til Raadighed til Hjælp for Børn i disse Lande. Nu er Komiteen altsaa ude af Stand til at faa de 70 000 Kr. udbetalt, som staaer i Diskontobanken. Jeg synes ikke, vi rigtig kan være bekendt at meddele disse Lande, at vi har indsamlet et saa og saa stort Beløb og gerne vil hjælpe deres Børn, men at vi har indsat Pengene i en Bank, som nu er brudt sammen, saa nu maa Børnene miste dem. Jeg vil derfor rette den Henstilling til den højtærede Erhvervsminister, om han ikke, naar de store Banker ganske afslaar at hjælpe, saa ikke vil søge paa en eller anden Maade at skaffe det Beløb til Veje, som her er Tale om — det bliver altsaa en 20 000—30 000 Kr. Jeg synes, at for vor nationale Værdigheds Skyld er det nødvendigt at skaffe dette Beløb til Veje paa en eller anden Maade.

Erhvervsministeren (Stauning): Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, der nu talte, om det ønskelige i, at de Penge, der er indsamlet til Fordel for Børn i de krigshærgede Lande, kunde skaffes til Veje. Der har været ført en Række Forhandlinger derom allerede, ikke blot Forhandlinger med den samlede Gruppe af Banker, men ogsaa enkeltvise Forhandlinger med samme Bestræbelse, og det er en Selvfølge, at ogsaa efter Lovens Vedtagelse vil man fortsat forsøge paa at finde en Ordning, der muliggør, at disse Penge tilvejebringes, og netop med den Begrundelse, som det ærede Medlem sidst sagde, at det ogsaa berører vort Lands Anseelse, om vi opfylder, hvad vi — selv om det er gennem en Komité, saa er det dog en i høj Grad officiel Komité — har givet disse Institutioner i andre Lande Tilsagn om.

Jeg kan være det ærede Medlem Hr. Kragh taknemmelig for, at han minder om, at denne Sag haster. Jeg tror ikke, det var nødvendigt at minde mig om det, for jeg har været paa det rene med det hele Tiden. Jeg har ogsaa ved Sagens Forelæggelse gjort opmærksom paa, at